

Pori – tunnustettu pyöräilykaupunki

Suomi Pyöräilee -kampanja valitsi Porin Vuoden pyöräilykunnaksi vuonna 1994. Vaikka nimitys on ehtinyt vanhentua jo muutaman vuoden, kaupunki on jatkanut pitkäjänteistä polkupyöräilyn edistämistä.

Porin maasto on tasaista entistä merenpohjaa. Noin 250 kilometrillä kevytliikenneväylä korkein nousu on vain 50 metriä.

– Hetki kuitenkin menee, jos kaikki reitit polkee läpi, toteaa **Markku Setälä**.

Porin kaupungin liikenneinsinöörin mielestä pyörätiet ovat vähintäänkin kohtuullisessa kunnossa.

Setälän mukaan porilaiset arvostavat pyöräilymahdollisuuksia, ja kaupungista löytyykin paljon aktiivisia polkijoita.

– Mitään merkittäviä muutoksia pyöräinnostuksessa ei ole lähi-vuosina ollut, Setälä muistelee.

Hän lisää kuitenkin, että kuntopyöräilijöitä on ehkä enemmän kuin aiemmin. Yhä useampi heittää nykyään pitempää viidenkymmenen kilometrin lenkkiä.

Setälän oma lempipyöräilyreitti kulkee kotoa töihin. Matkaa on reilut kymmenen kilometriä suuntaansa, joten työpäivä tarjoaa hyvää alkukuntoilua.

Takapuolta puuduttamaton asento voitti viimein rokkari Jaakko Jäntinkin puolelleen.

MARJUT ITKONEN, TEKSTI
HEIKKI WESTERGÅRD, KUVAT

Kolme erilaista testipyörää, lähes kolmekymmentä kilometriä ja liian vähän alamäkiä. Vaikka kesäiselle päivälle voi tuskin keksiä parempaa viettotapaa, monet ottavat liian halukkaasti autonavaimen käteensä.

– Porissa on aika vähän pyöräilijöitä verrattuna kaupungin mahdollisuuksiin, ihmettelee **Jaakko Jäntti**.

Jäntti on porilainen rokkari ja graafikko, joka on harrastanut neljä vuotta triathlonia. Kun hän lupasi polkea kuvaajan ja ennen kaikkea toimittajan vauhtia, testihenkilöä ei tarvinnut muualta kysellä.

Mies tietää, että kaupunkia ympäröivät mahtavat pyörätiet, joita pitkin pääsee lähes minne tahansa.

– Keskustassa on tietenkin vähän vaarallisempaa mennä, mutta vähältä piti -tilanteista selviää hyvillä jarruilla. Ahtaissa paikoissa pyöränhallinnan merkitys korostuu.

Kotimainen, kolmi-pyöräinen Härmäpyörä ei välttämättä sovellu tottumattoman käyttäjän

käsissä keskusta-ajeluun, ja Jäntiltäkin kestää hetken ennen kuin hän uskaltautuu nojapyörän istuimeen. Rento asento ei tee heti vaikutusta 39-vuotiaaseen pyöräilijään.

– Eihän tätä voi pyöräilyksi sanoa. Maisematkin näyttävät makuuasennossa ihan erilaisilta kuin polkupyörän selästä.

ENSIMMÄISET VIISI KILOMETRIÄ kuluvat sekalaisin tunnelmin.

– Ei tämä mikään kuntoilupyörä ole. En lähtisi nojapyörällä pitkää matkaa heittämään, Jäntti päättää.

Ensimmäinen puutekin löytyy heti kättelyssä. Pyörästä puuttuvat lukkopolkimet. Avopolkimilla ei saa pyörästä irti kaikkia mahdollisia tehoja, koska poljinta ei pysty vetämään takaisin. Ainoastaan työntävä jalka tekee töitä.

Kun mittariin on tullut muutama kilometri lisää, sävy muuttuu yllättäen.

– Kai nojapyörällä voisi muutaman viikon ajella, jos sellaiseen olisi varaa.

Tapio Osalan ideoiman nojakin hinta unohtuu kuitenkin, kun matkaa on kestänyt kymmenen kilometriä. Jäntti tuntuu unohtaneen myös kaksi muuta pyörää. Kahdeksanvaihteinen kolmipyörä

